

การพัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์
สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 *

THE HANDICRAFT CURRICULUM DEVELOPMENT OF KUBUA WOVEN FRABRIC ALONG
THE CREATIVE ECONOMY FOR SEVENTH GRADE STUDENTS

นางสาวอัญชลี ครูธงาม (Anchalee Kruthngam)**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ (1) เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (2) เพื่อพัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (3) เพื่อทดลองใช้หลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ (4) เพื่อประเมินและปรับปรุงหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์เฉพาะประเด็นเกี่ยวกับผลการเรียนรู้ ความสามารถในการทำโครงงานงานประดิษฐ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ และประเมินความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 24 คน จากโรงเรียนบรมราชินีนาถราชวิทยาลัย จังหวัดราชบุรี การทดลองใช้หลักสูตรในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง จำนวน 20 ชั่วโมง แบบแผนการวิจัยเป็นแบบ One Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย (1) แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ (2) แบบประเมินการทำโครงงานงานประดิษฐ์จากผ้าทอคูบัว (3) แบบประเมินผลิตภัณฑ์สร้างสรรค์ (4) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตร การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่า t-test แบบ Dependent และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัย พบว่า (1) นักเรียนเห็นความสำคัญให้พัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ เพราะนักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวผลิตภัณฑ์ในท้องถิ่น และเกิดจิตสำนึกในการรักและหวงแหนของที่มีอยู่ในท้องถิ่นตนเอง มีความสามารถในการทำโครงงานงานประดิษฐ์ สามารถนำความรู้ไป

* บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร และการนิเทศ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

This article is part of the thesis for Master of Education Program in Curriculum and

** นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร E-Mail Anchalee@gmail.com โดยมี ผศ.ดร.มาเรียม นิลพันธุ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และมี อาจารย์ รศ.สมประสงค์ น่วมบุญลือ และ อาจารย์ ดร.รักชนก โสภาทิศ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาวิทยานิพนธ์ร่วม Graduate students Master of Education Program in Curriculum and Supervision Department of Curriculum and Instruction Graduate School, Silpakorn University E-Mail Anchalee@gmail.com By ASSO.PROF.SUTEP UAMCHAROEN, Ph.D. ADVISORS. and ASSO.PROF.SOMPRASONG NUAMBUNLUE, AND RATCHANONK SOPHAAPHIT, Ph.D. Co. ADVISORS.

ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันและสร้างอาชีพได้ โดยมีครูผู้สอนและผู้รู้ในท้องถิ่นเข้าร่วมจัดกิจกรรมการเรียนรู้และประเมินผล (2) หลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ มีเป้าหมาย (2.1) ให้นักเรียนรู้และเข้าใจหลักการ ทักษะพื้นฐานในการประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์งานประดิษฐ์ มีสมรรถนะด้านความคิดสร้างสรรค์ (2.2) มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์และมีเจตคติที่ดีต่อการประกอบอาชีพ (2.3) ได้ศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของผ้าทอคูบัว ขั้นตอนการทำโครงการงานงานประดิษฐ์ (2.4) โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบวิธีสอนแบบโครงงาน โดยมีแผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่องงานประดิษฐ์จากผ้าทอคูบัว จำนวน 4 แผน (2.6) หลักสูตรมีความเหมาะสมและสอดคล้อง โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 (3) หลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้นำหลักสูตรไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบรมราชินีนาถราชวิทยาลัย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 24 คน ใช้เวลา 20 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยจัดการเรียนแบบโครงงาน ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับผ้าทอคูบัว โดยการนำนักเรียนไปศึกษานอกสถานที่ สืบค้นทางอินเทอร์เน็ต เก็บรวบรวมข้อมูล ร่วมกันอภิปราย ให้นักเรียนทำโครงการงานประดิษฐ์ตามความสนใจ พบว่านักเรียนมีความตั้งใจรับผิดชอบ และร่วมกันทำโครงการ (1) ผลการเรียนรู้ของนักเรียนเรื่องประวัติและความเป็นมาของผ้าทอคูบัว หลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (2) นักเรียนมีความสามารถในการทำโครงการงานงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวอยู่ในระดับดี (3) ผลิตภัณฑ์สร้างสรรค์จากผ้าทอคูบัวของนักเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี (4) ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตร ด้านที่นักเรียนมีความเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ด้านการวัดและประเมินผล โดยครูผู้สอนใช้การวัดผลและประเมินผลด้วยการปฏิบัติและใช้สถานที่จริงในชุมชนเป็นแหล่งเรียนรู้

คำสำคัญ : การพัฒนาหลักสูตร/โครงการงานประดิษฐ์/เศรษฐกิจสร้างสรรค์

Abstract

The purpose of this research were 1) to study the basic information in The handicraft curriculum development of Kubua woven fabric along the creative economy for seven grade students. 2) to develop The handicraft curriculum development of Kubua woven fabric along the creative economy for Grade 7 students. 3) to implement The handicraft curriculum development on Kubua woven fabric along the creative economy for Grade 7 students. And 4) to evaluate and improve The handicraft curriculum development of Kubua woven fabric along the creative economy for Grade 7 students. The ability to create products made from woven Kubua fabric. And the opinions of the students on the course craft products from woven khubua along the creative economy.

The sample group consisted of 24 Grade 7 students of Queen's college school, Ratchaburi Province. The experiments were 20 hours. The pattern research One Group Pretest-Posttest Design. The research instruments used in this study included 1) The handicraft

curriculum development of Kubua woven fabric along the creative economy for Grade 7 students 2) the learning outcomes test 2) assessment of project work made from woven Kubua 3). Assessment of product creative 4) questionnaire about students' opinions towards the implementation of the curriculum. The data were analysed using percentage, mean, standard deviation, the t-test Dependent and content analysis

The results of this research were:

1. The students and involved persons realized and preferred the need to the handicraft curriculum development of Kubua woven fabric along the creative economy for Grade 7 students. Students learn about local products. The responsibility of love and cherish are available. Have the ability to do the project artificial. Can lead to knowledge application in their daily life. The teachers who participate and local learning activities and evaluation.

2. The handicraft curriculum development of Kubua woven fabric along the creative economy for Grade 7 students. Target students to know and understand the principle. Basic skills in the invention of artificial products. Have competency in creativity. Desirable traits and have a good attitude towards career. The content about the history of woven fabric kubua. The process of doing project work is artificial. By learning activities the project method lesson plans, the unit that 6 work fabricated from woven kubua. The 4 plan course is appropriate and consistent. The consistency index (IOC) between the 0.67-1.00.

3. The handicraft curriculum development of Kubua woven fabric along the creative economy for Grade 7 students implemented with the 24 Grade 7 students of Queen's college for 20 hours take by the project-based learning Study on woven fabric kubua. The students study outside the search on the Internet. Data were collected together to debate the students to do the project constructed according to their interest. It was found that the students with the intention of responsible and do the project.

4. The students' learning outcomes about the history and background of woven fabric kubua after the implementation of the experimental curriculum at significantly 0.05 level. The students' ability to do the project artificial product of woven fabric kubua at a good level. Creative products woven Kubua of students overall at the good level. The opinions of students towards the curriculum. The students' opinions at the highest level's measurement and evaluation. The method used in measurement and evaluation in practice. And use the real place in Chun as a learning resource.

Keywords : Curriculum development / Project artificial / creative economy.

บทนำ

การจัดการศึกษามุ่งหวังให้เยาวชนมีความรู้ ความสามารถ มีทักษะในการดำรงชีวิตและเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพของสังคม โดยการจัดการศึกษานั้นต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติ และเต็มตามศักยภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2540 : 9) ส่งเสริมและสนับสนุนการกระจายอำนาจเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ชุมชน องค์กรทางศาสนาและเอกชน จัดและมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนามาตรฐานคุณภาพการศึกษา ให้เท่าเทียมและสอดคล้องกับแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐการจัดการศึกษาที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างแท้จริงนั้นต้องเป็นการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตจริง สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจ และสังคมของแต่ละท้องถิ่น กระทรวงศึกษาธิการจึงเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรเพื่อให้สอดคล้องกับปัญหาและความต้องการของแต่ละท้องถิ่นได้ และในการจัดการศึกษาให้แก่เยาวชนนั้นหลักสูตรถือเป็นหัวใจสำคัญของการจัดการศึกษาเพราะเป็นเครื่องมือกำหนดแนวทางการจัดการศึกษาเพื่อที่จะพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะในการดำรงชีวิตของตนเองเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพ และส่งผลให้สังคมเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดีขึ้นการศึกษาจึงถือเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต และชีวิตก็มีความสัมพันธ์กับสังคม ดังนั้นการศึกษาจึงเป็นกระบวนการสังคมอย่างหนึ่งที่รัฐจัดขึ้นเพื่อเป็นรากฐานในการส่งเสริมความเจริญ มั่นคงของบุคคล ชุมชน และประเทศชาติ แต่ในขณะเดียวกันการจัดการศึกษาต้องตอบสนองความต้องการของบุคคล ชุมชน และประเทศชาติ เมื่อสภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไปการศึกษาจึงต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปด้วย หลักสูตรเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา เมื่อการศึกษาเปลี่ยนแปลงหลักสูตรต้องเปลี่ยนแปลงไปเช่นกัน

นโยบายการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของภูมิปัญญาไทย และให้การสนับสนุนให้ท้องถิ่นสามารถพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นได้ดังเช่น พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ในมาตรา 20 มาตรา 31 และมาตรา 44 ได้ระบุให้มีการระดมทรัพยากรจากรัฐและเอกชน ประสานและดำเนินงานต่อหน่วยงานในพื้นที่ สืบสานศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาของท้องถิ่น รวมทั้งการนำความรู้มาประยุกต์ใช้ให้เกิดทักษะในการดำเนินชีวิตกับการประกอบอาชีพได้ นอกจากนี้ มาตรา 23 ระบุว่า การจัดการศึกษาทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย ต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษาในเรื่องความรู้เกี่ยวกับศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม การกีฬา ภูมิปัญญาไทย การประยุกต์ใช้ภูมิปัญญา ในด้านหลักสูตร มาตรา 27 ระบุว่า ให้คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจัดทำหลักสูตรแกนการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองดีของชาติ การดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพ ตลอดจนการศึกษาต่อให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่จัดทำสาระของหลักสูตรในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคมภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ (กระทรวงศึกษาธิการ 2544:11-13)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 พ.ศ.2555-2559 มียุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพคนและสังคมไทยสู่สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนให้มีคุณธรรมนำความรู้ เกิดภูมิคุ้มกัน โดยพัฒนาจิตใจควบคู่กับการพัฒนาการเรียนรู้ของคนทุกกลุ่มทุกวัยตลอดชีวิต เริ่มตั้งแต่วัยเด็กให้มีความรู้พื้นฐานเข้มแข็ง มีทักษะชีวิต พัฒนาสมรรถนะ ทักษะของกำลังแรงงานให้สอดคล้องกับความต้องการ

พร้อมก้าวสู่โลกของการทำงานและการแข่งขันอย่างมีคุณภาพ สร้างและพัฒนากำลังคนที่เป็นเลิศโดยเฉพาะใน การสร้างสรรค์นวัตกรรมและองค์ความรู้ ส่งเสริมให้คนไทยเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตจัดการองค์ ความรู้ทั้งภูมิปัญญาท้องถิ่นและองค์ความรู้สมัยใหม่ตั้งแต่ระดับชุมชนถึงประเทศ สามารถนำไปใช้ในการพัฒนา เศรษฐกิจและสังคม(แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555 - 2559)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีจุดประสงค์เพื่อให้สามารถพัฒนา คุณภาพผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีคุณภาพที่ดีสามารถดำรงชีวิตอย่างมีความสุขบนพื้นฐานความเป็นไทย เน้นให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในการรักความเป็นไทย เน้นกระบวนการเรียนรู้ที่กำหนดเป็นกรอบใน การนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาร่วมในการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องและเหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนและชุมชน ภูมิปัญญาท้องถิ่นถือว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่าแก่การถ่ายทอดประสบการณ์จากอดีตถึงปัจจุบัน เป็นเอกลักษณ์ ความสัมพันธ์ภายในชุมชน โดยชาวบ้านนำมาเป็นแบบแผนในการดำเนินชีวิตในสังคมและชุมชนนั้น ๆ ตาม ความหลากหลายและตามสภาพของแต่ละท้องถิ่นอย่างไรก็ตามการพัฒนาหลักสูตรโดยนำเนื้อหาเกี่ยวกับท้องถิ่น หรือการนำผู้รู้ในท้องถิ่นมาร่วมในการจัดการเรียนรู้อย่างไม่เป็นที่แพร่หลาย จากงานวิจัยของ จตุพร จันทรเรือง (2549 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาเรื่องเพลงบอกเพลงพื้นบ้านภาคใต้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า โรงเรียนบ้านช้างนาคได้พัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา แต่ยังไม่ได้ ดำเนินการในส่วนของการนำเนื้อหาที่สอดคล้องกับสภาพท้องถิ่นและความต้องการของชุมชนมาใช้ในการพัฒนา หลักสูตร และไม่ได้จัดการเรียนรู้เกี่ยวกับภูมิปัญญาในท้องถิ่น จึงทำให้นักเรียนขาดความรู้ความสนใจเกี่ยวกับ เรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับชุมชนและท้องถิ่นของตนเองในทำนองเดียวกันจริยา ศรีเพชร (2550: บทคัดย่อ) ได้ทำ การวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาเรื่องคลองมหาสวัสดิ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า โรงเรียนบ้านคลองมหาสวัสดิ์ยังขาดการพัฒนาหลักสูตรที่เป็นระบบและสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น และปรีวรา คล้ายหนองสรวง (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาเรื่องชุมชนเสลภูมิ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า โรงเรียนไม่ได้ดำเนินการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพ ท้องถิ่น และความต้องการของชุมชน นักเรียนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับชุมชนและท้องถิ่น

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จัดทำขึ้นเพื่อให้เขตพื้นที่การศึกษา หน่วยงานระดับท้องถิ่นและสถานศึกษาทุกสังกัดที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้นำไปใช้เป็นกรอบและทิศทางในการ พัฒนาหลักสูตร และจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มี คุณภาพด้านความรู้ และทักษะที่จำเป็นใช้เป็นเครื่องมือในการดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลง และ แสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต และได้กำหนดสาระการเรียนรู้ประกอบด้วย 8 กลุ่มสาระ การเรียนรู้ ได้แก่ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ วิทยาศาสตร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ กลุ่มสาระการ เรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี และกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ กำหนดสมรรถนะผู้เรียนไว้ดังนี้ คือ 1) ความสามารถในการสื่อสาร 2) ความสามารถในการคิด 3) ความสามารถในการแก้ปัญหา 4) ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต 5) ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี และ คุณลักษณะของผู้เรียน 8 ประการ ดังนี้ 1) รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ 3) มีวินัย 4) ใฝ่เรียนรู้ 5) อยู่อย่างพอเพียง 6) มุ่งมั่นในการทำงาน 7) รักความเป็นไทย 8) มีจิตสาธารณะ และได้จัดให้วิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยีเป็น

รายวิชาพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจ มีทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต และรู้ทันการเปลี่ยนแปลง สามารถนำความรู้เกี่ยวกับการดำรงชีวิต การอาชีพและเทคโนโลยี มาประยุกต์ใช้ในการทำงานอย่างมีความคิดสร้างสรรค์ และแข่งขันในสังคมไทยและสากล เห็นแนวทางในการประกอบอาชีพ รักการทำงาน และมีเจตคติที่ดีต่อการทำงาน สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างพอเพียง และมีความสุขกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีมุ่งพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวม เพื่อให้มีความรู้ความสามารถ มีทักษะการทำงาน เห็นแนวทางในการประกอบอาชีพและการศึกษาต่ออย่างมีประสิทธิภาพโดยมีสาระสำคัญดังนี้ คือ สาระที่ 1 การดำรงชีวิตและครอบครัว, สาระที่ 2 การออกแบบและเทคโนโลยี, สาระที่ 3 เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และสาระที่ 4 การอาชีพ (กระทรวงศึกษาธิการ 2551:19)

เศรษฐกิจสร้างสรรค์ หมายถึง “เศรษฐกิจที่ประกอบด้วยอุตสาหกรรมที่มีรากฐานมาจากความคิดสร้างสรรค์ของบุคคล ทักษะความชำนาญ และความสามารถพิเศษ ซึ่งสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการสร้างความมั่งคั่งและสร้างงาน ให้เกิดขึ้นได้ โดยที่สามารถส่งผ่านจากรุ่นเก่าสู่รุ่นใหม่ ด้วยการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา”

เศรษฐกิจสร้างสรรค์” มีองค์ประกอบร่วมของแนวคิดการขับเคลื่อนเศรษฐกิจบนพื้นฐานของการใช้องค์ความรู้ การศึกษา การสร้างสรรค์งาน และการใช้ทรัพย์สินทางปัญญา ที่เชื่อมโยงกับรากฐานทางวัฒนธรรม การส่งผ่านความรู้ของสังคม และเทคโนโลยี นวัตกรรมสมัยใหม่ “Creative Economy” เป็นรูปแบบของกลไกขับเคลื่อนเศรษฐกิจยุคใหม่ ที่นำสินทรัพย์อย่าง “ความคิดสร้างสรรค์” มา “เพิ่มมูลค่า” โดยอาศัย “ความสามารถเฉพาะตัว” ผสมกับ “สินทรัพย์ของท้องถิ่น” เป็นรากฐาน

การจัดการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็น การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้นักเรียนได้เลือกและสร้างกระบวนการเรียนรู้ เรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างลึกซึ้งด้วยตนเอง โดยใช้วิธีการและแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลายและสามารถนำผลการเรียนรู้ไปใช้ในชีวิตจริงได้ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2544 ค:10) การสอนเด็กทำโครงงานเป็นวิธีหนึ่งที่ส่งเสริมและฝึกฝนให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีศึกษาค้นคว้า ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ภายใต้การให้การดูแลให้คำปรึกษาของครู ทำให้นักเรียนได้แสดงออกถึงความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ได้ประมวลความรู้และความสามารถตลอดกระบวนการของแต่ละสาระวิชาใช้แก้ปัญหาอย่างครบถ้วนก่อให้เกิดความรู้ ความคิดการประดิษฐ์ การคิดค้นและการพัฒนาสิ่งใหม่ ๆ เป็นการนำความรู้มาใช้ในชีวิตประจำวันอย่างแท้จริง การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีให้นักเรียนทำโครงงาน (PROJECT APPROACH) เป็นการสอนที่ช่วยให้นักเรียนรู้จักทำงานเป็นทีม รู้จักวิธีการระดมพลังสมองเพื่อแก้ปัญหา รู้จักการศึกษาค้นคว้าหาความจริงด้วยทักษะกระบวนการต่าง ๆ ทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดี ดังนั้นการเรียนการสอนด้วยวิธีทำโครงงานจึงเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ทางด้านพุทธิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัยไปพร้อมๆ กัน ดังนั้นครูควรจัดให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสทำโครงงาน

หลักสูตร เรื่องการพัฒนาความสามารถในการทำโครงงานงานประดิษฐ์จากผ้าทอคูบัว ตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ได้กำหนดจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยฝึกให้นักเรียนคิดเป็น ทำเป็น มีความซื่อสัตย์สุจริต มีความรับผิดชอบ สืบสานวัฒนธรรมไทย สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ไม่เบียดเบียนเอาเปรียบผู้อื่น มีทักษะในการ

ปฏิบัติงาน สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อประกอบอาชีพได้ โดยสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และเป็นการนำหลักเศรษฐกิจสร้างสรรค์มาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนการใช้ทรัพยากรสินทางปัญญาที่เชื่อมโยงกับรากฐานทางวัฒนธรรมสร้างสรรค์ชิ้นงาน โดยใช้ความคิดสร้างสรรค์มาเพิ่มมูลค่าชิ้นงาน โดยอาศัย ความสามารถเฉพาะตัวของผู้เรียนและสินทรัพย์ของท้องถิ่นคือผ้าทอคูบัวนำมาสร้างสรรค์งานทางวัฒนธรรมที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง

จากรายงานการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาการงานอาชีพ 1 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในปีการศึกษา 2553 พบว่า นักเรียนที่เรียนในรายวิชาการงานอาชีพ 1 ในด้านทักษะการทำงานอาชีพ มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 68.00 และด้านความคิดสร้างสรรค์ในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 65.00 อยู่ในระดับพอใช้ (งานวัดผล โรงเรียนบรมราชินีนาถราชวิทยาลัย 2553:หน้า 5) จากการสอบถามครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี พบว่า ครูผู้สอนอีก 2 ท่าน ที่สอนในรายวิชาเดียวกัน พบปัญหาของนักเรียนขาดทักษะการทำงาน ความสามารถในการคิดสร้างสรรค์โดยเฉพาะในเนื้อหาสาระของงานประดิษฐ์ นักเรียนไม่สามารถคิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ หรือคิดต่างไปจากสิ่งที่เคยพบเห็นมารวมถึงในการออกแบบงานต่างๆ ที่มอบหมายให้นักเรียนปฏิบัติแต่ไม่สามารถออกแบบชิ้นงานให้มีความน่าสนใจได้

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัย จึงมีความสนใจที่จะจัดทำหลักสูตร เรื่อง งานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนโดยวิธีการสอนแบบโครงงานให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อพัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
3. เพื่อทดลองใช้หลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
4. เพื่อประเมินและปรับปรุงหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์เกี่ยวกับผลการเรียนรู้ ความสามารถในการทำโครงงานงานประดิษฐ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ และความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผลการเรียนรู้เรื่องผ้าทอคูบัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการใช้หลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สูงกว่าก่อนใช้งานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์

2. ความสามารถในการทำงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวเรื่องการพัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังการใช้หลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์อยู่ในระดับสูง

นิยามศัพท์เฉพาะ ในการทำวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะต่างๆ ไว้ดังนี้

1. การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การจัดทำหลักสูตรหรือการปรับ ลดเพิ่มหรือทำการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรขึ้นมาใหม่และดำเนินการตามกระบวนการพัฒนาหลักสูตร เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพความต้องการของท้องถิ่น ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ประกอบด้วยขั้นตอน 4 ขั้นตอน คือ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร และ 4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร

2. หลักสูตร เรื่องการพัฒนาหลักสูตรโครงการประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ หมายถึง สารและประสบการณ์ เรื่องการพัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ที่ดำเนินการตามกระบวนการพัฒนาหลักสูตรประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ขั้นตอน คือ (1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน (2) การพัฒนาหลักสูตร (3) การทดลองใช้หลักสูตรโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบโครงการ และ (4) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพความต้องการของท้องถิ่นในกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

3. ผลิตภัณฑ์ผ้าทอคูบัว หมายถึง ผ้าที่ทอขึ้นจากภูมิปัญญาท้องถิ่นโดยชาวบ้านตำบลคูบัว (ชาวไทรโยค) จังหวัดราชบุรี มีลายของผ้าทอเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง

4. แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ หมายถึง ระบบที่พัฒนาบนเศรษฐกิจฐานความรู้ การใช้องค์ความรู้ การศึกษา การสร้างสรรค์งาน แนวคิดนี้สะท้อนถึงกระบวนการซึ่งรวมเอาวัฒนธรรม เศรษฐกิจ และเทคโนโลยีเข้าไว้ด้วยกัน เพื่อสร้างสรรค์ความรู้ เทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ตามบริบทของสังคมนั้น

5. ผลการเรียนรู้ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบเรื่อง ประวัติและความเป็นมาของเศษผ้าทอคูบัว เพื่อประเมินความรู้ความเข้าใจ การนำไปใช้ของนักเรียนหลังจากเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้ โดยใช้แบบทดสอบแบบปรนัย

6. ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ เกี่ยวกับด้านเนื้อหาสาระ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนรู้ ด้านการวัดและประเมินผล ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับ โดยประเมินจากแบบสอบถามความคิดเห็น

7. นักเรียน หมายถึง ผู้เรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนบรมราชินีนาถราชวิทยาลัย ที่กำลังศึกษาอยู่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557

8. ผู้รู้ท้องถิ่น หมายถึงบุคคลในท้องถิ่นที่มีความรู้ประสบการณ์ในเรื่องประวัติความเป็นมาของผ้าทอคูบัว ขั้นตอนการทอผ้าการออกแบบลายผ้า อาชีพการทอผ้าทอคูบัวการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์จากเศษผ้าทอคูบัว และสามารถถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ให้กับนักเรียนได้

วิธีการศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 4 ห้องเรียน ของโรงเรียนบรมราชินีนาถราชวิทยาลัย ตำบลอ่างหิน อำเภอปากท่อ จังหวัดราชบุรี จำนวน 102 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 24 คน โดยการสุ่มแบบอย่างง่ายโดยวิธีจับสลาก
2. พื้นที่ศึกษา โรงเรียนบรมราชินีนาถราชวิทยาลัย ต.อ่างหิน อ.ปากท่อ จ.ราชบุรี
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ในการทดลองใช้หลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทดลองใช้ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ใช้เวลาทดลองสัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที จำนวน 10 สัปดาห์ รวมเป็น 20 คาบ
4. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย หลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นหลักสูตรบูรณาการในกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เนื้อหาประกอบด้วย
 - 4.1 ความรู้เกี่ยวกับงานประดิษฐ์
 - 4.2 ประวัติความเป็นมาของผ้าทอคูบัว
 - 4.3 ขั้นตอนการทำโครงการ
 - 4.4 การทำโครงการงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัว
5. ตัวแปรที่ศึกษา ตัวแปรที่ศึกษาสำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย ตัวแปร 2 ประเภท คือ
 - 5.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่ หลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 - 5.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่
 - 5.2.1 ผลการเรียนรู้เรื่องผ้าทอคูบัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 - 5.2.2 ความสามารถในการทำโครงการงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 - 5.2.3 ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อหลักสูตรโครงการงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ อยู่ในระดับมาก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 4 ชิ้น ประกอบด้วย 1) แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้เรื่องประวัติและความเป็นมาของผ้าทอคูบัว จำนวน 1 ฉบับ 2) แบบประเมินการทำโครงการงานประดิษฐ์จากผ้าทอคูบัว จำนวน 1 ฉบับ 3) แบบประเมินผลิตภัณฑ์สร้างสรรค์ จำนวน 1 ฉบับ และ 4) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตร จำนวน 1 ฉบับ

การดำเนินการทดลอง

การดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ตามลำดับดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 วิจัย (research) : การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อนำข้อมูลมาพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ผลการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร การจัดการศึกษาตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์

2. วิเคราะห์หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี

3. ศึกษาแนวการจัดการเรียนรู้การประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าคูบัว

4. ศึกษาความต้องการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สาระการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการวัดประเมินผล

5. ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรจากบุคคลที่เกี่ยวข้องในด้านสาระการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการวัดประเมินผล จากผู้บริหารโรงเรียนคณะกรรมการสถานศึกษา รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีและผู้รู้ในท้องถิ่น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังต่อไปนี้

1. แบบสอบถาม (Questionnaire) จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2. แบบสัมภาษณ์ชนิดไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) จำนวน 1 ฉบับ สำหรับการสัมภาษณ์ผู้รู้ในท้องถิ่นเกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่น จังหวัดราชบุรี

3. แบบสัมภาษณ์ชนิดมีโครงสร้าง (Structured interview) จำนวน 1 ฉบับ สำหรับการสัมภาษณ์ผู้อำนวยการโรงเรียน เกี่ยวกับความคิดเห็นในการพัฒนาหลักสูตรเรื่องการพัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

4. ประเด็นการสนทนากลุ่ม (Focus Group) โดยการสนทนาในประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่า t-test แบบ Dependent และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ขั้นตอนที่ 2 พัฒนา (Development) การพัฒนาหลักสูตร

ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยพัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบรมราชินีนาถราชวิทยาลัย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 8 โดยนำข้อมูลที่ได้จากการสังเคราะห์ขั้นตอนที่ 1 คือ การศึกษาข้อมูลพื้นฐานมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตรฉบับร่าง ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนดังนี้

1. พัฒนาหลักสูตรฉบับร่าง ประกอบด้วย 1) มาตรฐานการเรียนรู้ 2) ตัวชี้วัด 3) สาระการเรียนรู้ 4) คำอธิบายรายวิชา 5) โครงสร้างหลักสูตร 6) เวลาเรียน 7) แนวทางการจัดการเรียนรู้ 8) สื่อการจัดการเรียนรู้ 9) การวัดและประเมินผล และ 10) แผนการจัดการเรียนรู้

2. พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เน้นแผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 จำนวน 4 แผนการจัดการเรียนรู้ ใช้เวลาสอน 20 ชั่วโมง เพื่อประกอบการใช้หลักสูตรหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

3. ตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรฉบับร่างโดยผู้เชี่ยวชาญ เมื่อสร้างหลักสูตรเสร็จผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรก่อนนำไปทดลองใช้ โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งค่า IOC มีค่าระหว่าง 0.67-1.00 แสดงว่าหลักสูตรมีความเหมาะสมและสอดคล้องสำหรับการนำไปทดลองใช้ และวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis)

4. ปรับปรุงหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นตอนที่ 3 วิจัย (Research) การทดลองใช้หลักสูตร

ผู้วิจัยทดลองใช้หลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 24 คน ซึ่งในการทดลองใช้หลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์มีแบบแผนการวิจัย แบบ The One Group Pretest-Posttest คือ กลุ่มเดียวทดสอบก่อนและทดสอบหลัง โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ทดสอบผลการเรียนรู้ก่อนการใช้หลักสูตร

2. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

3. ทดสอบผลการเรียนรู้หลังใช้หลักสูตร

ขั้นตอนที่ 4 พัฒนา (Development) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร

มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อนำผลการประเมินมาปรับปรุงแก้ไขให้เป็นหลักสูตรฉบับสมบูรณ์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ประเมินผลการเรียนรู้โดยใช้แบบทดสอบ แล้วนำผลการทดสอบมาหาค่าความต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังใช้หลักสูตร

2. ประเมินระหว่างการใช้หลักสูตร โดยประเมินความสามารถการทำโครงงานงานประดิษฐ์จากผ้าทอคูบัว

3. ความสามารถในการทำโครงงานงานประดิษฐ์ของนักเรียน เรื่องการพัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์และนำคะแนนมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์การประเมินที่กำหนดไว้

4. สอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรโดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็น เกี่ยวกับเนื้อหาสาระ กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ สื่อในการจัดการเรียนรู้ บรรยากาศในการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล และประโยชน์ที่ได้รับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการเรียนรู้เรื่องผ้าทอคูบัวหลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการใช้หลักสูตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย โดยผลการเรียนรู้หลังการใช้หลักสูตร ($\bar{x} = 16.38$, S.D. = 0.38) สูงกว่าผลการเรียนรู้ก่อนการใช้หลักสูตร ($\bar{x} = 12.9$, S.D. = 0.49) ในการประเมินผลการเรียนรู้เรื่องประวัติและความเป็นมาของผ้าทอคูบัว

2. ประเมินความสามารถในการทำโครงงานงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัว โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 3.58$, S.D. = 0.27) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนมีความสามารถอยู่ในระดับคุณภาพดีมากเป็นอันดับที่ 1 คือ ด้านมุ่งมั่นในการทำงาน ($\bar{x} = 4.00$, S.D. = 0.00) รองลงมาคือ ด้านการนำเสนอผลงาน มีความสามารถอยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 3.50$, S.D. = 0.00) และลำดับสุดท้าย คือ ด้านการวางแผนการทำงานมีความสามารถอยู่ในระดับ ดี ($\bar{x} = 3.31$, S.D. = 0.41) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อโครงงานงานประดิษฐ์ พบว่า โครงงานที่มีคะแนนสูงเป็นอันดับที่ 1 คือเรื่อง Key Cover ($\bar{x} = 3.79$, S.D. = 0.31) รองลงมา คือ เรื่องถุงผ้าแสนสวย ($\bar{x} = 3.61$, S.D. = 0.24) และลำดับสุดท้ายคือ เรื่อง MY Soft Case ($\bar{x} = 3.40$, S.D. = 0.39) ตามลำดับ

3. ประเมินผลิตภัณฑ์สร้างสรรค์จากผ้าทอคูบัวของนักเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 3.44$, S.D. = 0.31) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนมีความสามารถอยู่ในระดับคุณภาพดีมากเป็นอันดับที่ 1 คือ ด้านความสมบูรณ์ของผลิตภัณฑ์ ($\bar{x} = 3.75$, S.D. = 0.50) รองลงมาคือ ด้านความคิดริเริ่ม มีความสามารถอยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 3.50$, S.D. = 0.58) และลำดับสุดท้ายคือ ด้านรูปแบบของผลิตภัณฑ์ มีความสามารถอยู่ในระดับ ดี ($\bar{x} = 3.00$, S.D. = 0.00) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อโครงงานงานประดิษฐ์ พบว่า โครงงานที่มีคะแนนสูงเป็นอันดับที่ 1 คือ เรื่อง Key Cover ($\bar{x} = 4.00$, S.D. = 0.00) รองลงมา คือ เรื่องโดนัทรัดผม ($\bar{x} = 3.42$, S.D. = 0.65) และลำดับสุดท้ายคือ เรื่อง MY Soft Case ($\bar{x} = 3.00$, S.D. = 0.00) ตามลำดับ

4. ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัว ตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อหลักสูตรด้านเนื้อหาสาระ เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด คือ เนื้อหาที่น่าสนใจเหมาะสมกับท้องถิ่น ($\bar{x} = 4.17$, S.D. = 0.59) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด คือ กิจกรรมการเรียนการสอนส่งเสริมความรู้ ทักษะกระบวนการเรียนรู้แบบโครงงาน ($\bar{x} = 4.46$, S.D. = 0.51) ด้านสื่อการเรียนรู้ เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ใช้สถานที่จริงในชุมชนเป็นแหล่งเรียนรู้ ($\bar{x} = 3.96$, S.D. = 0.55) ด้านการวัดและประเมินผล เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดคือ ครูผู้สอนใช้การวัดผลและประเมินผลด้วยการปฏิบัติ ($\bar{x} = 4.71$, S.D. = 0.46) ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด คือ นักเรียนมีอิสระต่อการเรียนรู้ ผ่อนคลายไม่เคร่งเครียด และเปิดโอกาสให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ($\bar{x} = 4.08$, S.D. = 0.28) และด้านประโยชน์ที่ได้รับ เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด คือ นักเรียนสามารถจัดทำโครงงานงานประดิษฐ์ได้อย่างสร้างสรรค์ ($\bar{x} = 4.58$, S.D. = 0.50)

ผลการศึกษา

1. ผลการศึกษาข้อมูลขั้นพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่านักเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องต้องการให้มีการพัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ มีความคาดหวังให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวผลิตภัณฑ์ในท้องถิ่นที่นักเรียนได้เรียนรู้อยู่ และเกิดจิตสำนึกในการรักและหวงแหนของที่มีอยู่ในท้องถิ่นตนเอง มีความสามารถในการทำโครงการงานประดิษฐ์ และมีทักษะกระบวนการทำงาน สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันและสร้างอาชีพได้ สำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ควรใช้วิธีการนำนักเรียนไปศึกษาแหล่งเรียนรู้ในชุมชนนอกสถานที่ที่มีผู้รู้ในท้องถิ่นให้คำแนะนำในเรื่องที่นักเรียนสนใจให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มผลิตชิ้นงานตามความสนใจของนักเรียน โดยมีครูผู้สอนและผู้รู้ในท้องถิ่นเข้าร่วมจัดกิจกรรมการเรียนรู้และประเมินผล

2. ผลการพัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า หลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ มีเป้าหมายให้นักเรียนมีความรู้และเข้าใจหลักการมีทักษะพื้นฐานในการประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์งานประดิษฐ์มีสมรรถนะด้านความคิดสร้างสรรค์ คุณลักษณะอันพึงประสงค์และมีเจตคติที่ดีต่อการประกอบอาชีพหลักสูตรประกอบด้วยสาระการเรียนรู้เกี่ยวกับผ้าทอคูบัวขั้นตอนการทำโครงการทักษะกระบวนการทำงานโดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบวิธีสอนแบบโครงงานมีการวัดผลและประเมินผลตามสภาพจริงอย่างหลากหลายโดยมีครูผู้สอนและนักเรียนร่วมกันประเมินหลักสูตรมีองค์ประกอบตามหัวข้อต่าง ๆ คือ 1) แนวคิด 2) หลักการ 3) จุดหมาย 4) ผลการเรียนรู้/ตัวชี้วัด 5) คำอธิบายรายวิชา 6) โครงสร้างรายวิชา 7) ขอบข่ายสาระการเรียนรู้ 8) เวลาเรียน 9) แนวการจัดการเรียนรู้ใช้การจัดการเรียนรู้แบบโครงงาน 10) สื่อการจัดการเรียนรู้ 11) การวัดและประเมินผล 12) หน่วยการเรียนรู้ และ 13) แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 จำนวน 4 แผน หลักสูตรมีความเหมาะสมและสอดคล้อง โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 โดยนำหน่วยการเรียนรู้ที่ 6 มาใช้ในการวิจัยครั้งนี้

3. ผลการทดลองใช้หลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 นำหลักสูตรไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบรมราชินีนาถราชวิทยาลัย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 24 คน ใช้เวลา 20 ชั่วโมงโดยผู้วิจัยจัดการเรียนแบบโครงงาน ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับผ้าทอคูบัว โดยการนำนักเรียนไปศึกษานอกสถานที่ สืบค้นทางอินเทอร์เน็ต เก็บรวบรวมข้อมูลร่วมกันอภิปรายให้นักเรียนทำโครงการงานประดิษฐ์ตามความสนใจโดยมีการวางแผนการทำโครงการร่วมกันแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบ มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันปฏิบัติผลิตชิ้นงานนำเสนอผลงาน อภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน และสามารถประเมินโครงการงานงานประดิษฐ์ด้วยตนเองร่วมกับครูผู้สอนและนำมาปรับปรุงพัฒนาผลงานให้ดีขึ้นต่อไป

4. ผลการประเมินและปรับปรุงหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า (1) ผลการเรียนรู้เรื่องประวัติและความเป็นมาของผ้าทอคูบัว หลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (2) นักเรียนมีความสามารถในการทำโครงการงานงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัว โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณา

เป็นรายด้านความสามารถที่มีอยู่ในระดับดีมาก คือ ด้านความมุ่งมั่นในการทำงาน และต่ำสุด คือ ด้านการวางแผนการทำงาน (3) ผลผลิตสร้างสรรค์จากผ้าทอคูบัวของนักเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านความสามารถที่มีอยู่ในระดับดีมาก คือ ด้านความสมบูรณ์ของผลผลิต และต่ำสุด คือ ด้านรูปแบบของผลผลิต (4) จากการสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรสรุปได้ดังนี้ ด้านที่นักเรียนมีความเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ด้านการวัดและประเมินผล โดยครูผู้สอนใช้การวัดผลและประเมินผลด้วยการปฏิบัติ และระดับต่ำที่สุดในด้านสื่อการเรียนรู้ ใช้สถานที่จริงในชุมชนเป็นแหล่งเรียนรู้

อภิปรายผลการวิจัย

จากการพัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลผลิตจากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประเด็นที่น่าสนใจมีดังนี้

1. จากการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน พบว่านักเรียนและผู้เกี่ยวข้องมีความต้องการให้พัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลผลิตจากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความคาดหวังให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวผลผลิตในท้องถิ่นภูมิปัญญาท้องถิ่นในชุมชนที่โรงเรียนตั้งอยู่ และเกิดจิตสำนึกในการรักและหวงแหนของที่มีอยู่ในท้องถิ่นตนเอง มีความสามารถในการทำโครงการงานงานประดิษฐ์ มีทักษะกระบวนการทำงาน สมรรถนะสำคัญ สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันและสร้างอาชีพได้ คุณลักษณะอันพึงประสงค์และเจตคติที่ดีในการประกอบอาชีพ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการศึกษามุ่งหวังให้เยาวชนมีความรู้ ความสามารถ มีทักษะในการดำรงชีวิตและเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพของสังคม โดยการจัดการศึกษานั้นต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2540 : 9) ตามแนวนโยบายด้านการศึกษารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2550 มาตรา 80 (3) มุ่งพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการจัดการศึกษาในระดับและทุกรูปแบบให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม จัดให้มีแผนการศึกษาแห่งชาติ กฎหมายเพื่อพัฒนาการศึกษาของชาติ

2. ผลการวิจัยพบว่า หลักสูตรมีความเหมาะสมกับนักเรียนและสังคม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในการพัฒนาหลักสูตรได้นำข้อมูลจากการศึกษาข้อมูลพื้นฐานมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรเนื่องการพัฒนาหลักสูตรที่สอดคล้องกับสภาพชุมชน และความต้องการของนักเรียนนั้น จะทำให้สามารถพัฒนานักเรียนเต็มตามศักยภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของไทเลอร์ (Tyler 1950 :1-2) และทาบ (Taba 1962 : 12-13) ที่ว่าการพัฒนาหลักสูตรจำเป็นต้องวิเคราะห์สภาพปัญหาความต้องการของนักเรียนและความจำเป็นของสังคมรวมทั้งธรรมชาติของการเรียนรู้ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ซึ่งสอดคล้องกับจริยา ศรีเพชร (2550:14) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาเรื่องคลองมหาสวัสดิ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า โรงเรียนบ้านคลองมหาสวัสดิ์ขาดการพัฒนาหลักสูตรที่เป็นระบบและสอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น ซึ่งการพัฒนาประกอบด้วยแนวคิด หลักการ จุดหมาย คำอธิบายรายวิชา มาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังขอบข่ายสาระการเรียนรู้ โครงสร้าง เวลาเรียน แนวทางการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล แผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องทำนองเดียวกับงานวิจัยของธัญดา

ไตรวนารธรรม (2553 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตร เรื่องการประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าสำนักงานอาชีพ ตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา พุทธมณฑล พบว่า ได้มีการนำโครงสร้างหลักสูตรที่สร้างไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมและความสอดคล้อง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมก่อนนำหลักสูตรไปทดลองใช้การที่นำหลักสูตรไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้ผู้ใช่หลักสูตรว่ามีความสมบูรณ์เหมาะสมในการนำไปทดลองใช้

3. ผลการทดลองใช้หลักสูตร พบว่า ผู้วิจัยนำหลักสูตรไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบรมราชินีนาถราชวิทยาลัย สำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษาเขต 8 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 24 คน เพื่อต้องการวัดผลการเรียนรู้เรื่องประวัติและความเป็นมาของผ้าทอคูบัวก่อนและหลังการใช้หลักสูตร ความสามารถในการทำโครงงานงานประดิษฐ์จากผ้าทอคู และความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตร ผู้วิจัยได้จัดการเรียนรู้ตามหน่วยการเรียนรู้ที่ 6 ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน พบว่า นักเรียน มีความตั้งใจ รับผิดชอบ เอาใจใส่ เพียรพยายาม อดทนและร่วมกันปฏิบัติกิจกรรมโครงงานงานประดิษฐ์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า เนื้อหาที่นำมาจัดการเรียนรู้เกิดจากความต้องการของนักเรียนและเป็นเรื่องที่แปลกใหม่ ได้ร่วมกันสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ด้วยกระบวนการกลุ่ม ได้เรียนรู้จากสถานแหล่งเรียนรู้ในชุมชน จึงทำให้นักเรียนสามารถทำโครงงานงานประดิษฐ์จากผ้าทอคูบัวได้โดยการแนะนำจากผู้ในท้องถิ่น ทำให้เกิดการสร้างองค์ความรู้ใหม่ ๆ สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตรลดา เกิดเรือง (2548 : 162) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาเรื่องประเพณีและพิธีกรรมไทยทรงดำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดดอนมะเกลือ พบว่า ขอบข่ายสาระการเรียนรู้ เป็นเรื่องที่มีความใกล้ชิดกับนักเรียนบุคคลในท้องถิ่นเป็นดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นักเรียนเกิดความสนใจ และต้องการที่จะเรียนรู้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จริยา ศรีเพชร (2550 : 190) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาเรื่องคลองมหาสวัสดิ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองมหาสวัสดิ์ พบว่า เนื้อหาสาระที่นำมาจัดการเรียนการสอนเกิดจากความต้องการของนักเรียนและได้เรียนรู้จากผู้รู้ในท้องถิ่น และสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 (ปรับปรุง 2545) ที่กล่าวว่า การจัดเนื้อหาและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น ดังมาตรา 24 วรรค 1 และ 4 สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวง การศึกษาธิการ 2552:23) ที่กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ นักเรียนจะต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย เป็นเรื่องที่ที่จะนำพาตนเองไปสู่เป้าหมายของหลักสูตร ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้นั้น ควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการศึกษาค้นคว้าสืบเสาะหาความรู้ด้วยตนเอง จากแหล่งเรียนรู้ในชุมชนและสืบค้นคว้าหาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต พบว่านักเรียนมีความสนใจแหล่งเรียนรู้ที่พานักเรียนไปศึกษาจากสถานที่จริง แต่มีนักเรียนบางกลุ่มจากไม่ค่อยสนใจฟังการบรรยายของผู้รู้ในท้องถิ่นเท่าที่ควร เนื่องจากผู้รู้บรรยายเสียงเบาที่นักเรียนที่อยู่ด้านหลังจึงไม่ค่อยสนใจฟัง ในการจัดกิจกรรมในห้องเรียน พบว่านักเรียนนำความรู้ที่ได้ศึกษาจากแหล่งเรียนรู้ในชุมชนมาอภิปรายร่วมกัน โดยมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้โดยมีครูเป็นผู้ดำเนินรายการและค่อยๆเพิ่มเติมรายละเอียดของเนื้อหาให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น และเมื่อนักเรียนได้ลงมือทำโครงงาน นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในกระบวนการทำงานกลุ่ม วางแผนการทำงานมี

การแสดงความคิดเห็นแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยตนเองเกิดความภูมิใจในผลงานของตนเองและสามารถนำเสนอผลงานตนเองได้

4. ผลการประเมินหลักสูตร พบว่านักเรียนมีผลการเรียนรู้ เรื่องประวัติและความเป็นมาของผ้าทอคูบัวหลังการใช้หลักสูตรสูงกว่าก่อนการใช้หลักสูตรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติและความเป็นมาของผ้าทอคูบัวเป็นเรื่องที่แปลกใหม่ และมีผู้รู้ในท้องถิ่นมาถ่ายทอดความรู้ทำให้ผู้เรียนเข้าใจประวัติความเป็นมาของผ้าทอคูบัวมากขึ้นได้ศึกษาจากแหล่งเรียนรู้ โดยมีครูเป็นผู้คอยชี้แนะฝึกให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่มโดยการทำโครงการจากการร่วมมือสังเกต ฝึกการตั้งคำถามสัมภาษณ์ วิเคราะห์ อภิปราย รายงานและสรุปความรู้ร่วมกันทำให้นักเรียนกระตือรือร้นในการเรียนสอดคล้องตามมาตรา 27 วรรค 2 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และในมาตรา 29 ให้สถานศึกษาขึ้นพื้นฐานมีหน้าที่ทำสาระของหลักสูตรตามวัตถุประสงค์ในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติโดยจัดกระบวนการเรียนรู้ในชุมชนเพื่อให้ชุมชนมีการจัดการศึกษาอบรม มีการแสวงหาความรู้ข้อมูลข่าวสารและรู้จักเลือกสรรภูมิปัญญาและวิทยาการต่างๆ เพื่อพัฒนาชุมชนให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการ รวมทั้งหาวิธีการสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์พัฒนาระหว่างชุมชน (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 : 9) สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล พัฒนาการทางสมอง และเน้นคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมที่พึงประสงค์สื่อการเรียนรู้แหล่งเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศูนย์การเรียนรู้ระบบสารสนเทศเครือข่ายการเรียนรู้เป็นเครื่องมือสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ตามเป้าหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สถานศึกษาต้องการวัดและประเมินผลการเรียนรู้และนำผลที่ได้ใช้เป็นข้อมูลเพื่อพัฒนาปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ให้เกิดคุณภาพสูงสุดต่อผู้เรียน (กระทรวงศึกษาธิการ 2552:5) และสอดคล้องกับงานวิจัยของปรีวีรา คล้อยหนองสรวง (2550:148) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาเรื่องชุมชนเสลภูมิ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และงานวิจัยของจริยา ศรีเพชร (2550 : 192) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาเรื่องคลองมหาสวัสดิ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองมหาสวัสดิ์

ผลการประเมินความสามารถในการทำโครงการงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวพบว่านักเรียนมีความสามารถในการทำโครงการงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัว ในด้านการวางแผน อยู่ในลำดับสุดท้ายเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าด้านการออกแบบชิ้นงานอยู่ในลำดับสุดท้ายทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ด้านการวางแผนเป็นขั้นตอนการทำโครงการงานประดิษฐ์ที่ต้องอาศัยทักษะกระบวนการด้านความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบชิ้นงาน ซึ่งครูผู้สอนได้ให้คำปรึกษาแนะนำปรับปรุงแก้ไขร่างชิ้นงาน โดยนำตัวอย่างชิ้นงานผ้าต่างๆ มาเป็นตัวอย่างให้นักเรียนได้ศึกษาเพื่อเป็นแนวทาง ส่วนความสามารถในการทำโครงการงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัว โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครูผู้สอนได้ฝึกทักษะการทำงานประดิษฐ์กระบวนการทำงานกลุ่ม มีสื่อที่หลากหลายทั้งสื่อของจริงและสื่ออิเล็กทรอนิกส์ พานักเรียนศึกษาแหล่งเรียนรู้ในชุมชนโดยมีผู้รู้เกี่ยวกับผ้าทอคูบัว นักเรียนนำความรู้ที่ได้รับมาอภิปรายในชั้นเรียนเพื่อกำหนดหัวข้อเรื่องโครงการงานประดิษฐ์ที่สอดคล้องกับชุมชนและท้องถิ่น มีการวางแผนการทำโครงการงานออกแบบชิ้นงาน

เลือกใช้วัสดุอุปกรณ์ที่เหมาะสมจากนั้นจึงลงมือปฏิบัติด้วยตนเองแล้วนำเสนอผลงาน ในรูปแบบโครงงานมีความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอผลงาน และร่วมกันประเมินโครงงานของตนเองและเพื่อน โดยมีครูผู้สอนคอยให้คำแนะนำซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ กุศลาภรณ์ จันทร์ภิรมย์ (2547) การวิจัยเรื่องการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานเรื่องผลิตภัณฑ์จากวัสดุท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนชอบการเรียนรู้แบบโครงงานเพราะได้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ค้นคว้าและฝึกปฏิบัติตามที่ตนเองสนใจจนประสบความสำเร็จ นักเรียนได้เรียนรู้จากแหล่งเรียนที่หลากหลาย และเป็นกิจกรรมที่ทำหายความสามารถของนักเรียน นักเรียนต้องการให้มีการศึกษานอกสถานที่ในสถานประกอบการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ราตรี ทองสามสี (254 :บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย การพัฒนาผลการเรียนรู้ เรื่องโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า วิธีการสอนแบบโครงงานช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความริเริ่มสร้างสรรค์ นักเรียนสามารถดำเนินงานตามขั้นตอนที่วางไว้ได้ฝึกความเป็นผู้นำ แสดงความคิดเห็นและสามารถนำเสนอข้อมูลได้ มีการบูรณาการความรู้ และสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง และเกิดความภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจริยา ศรีเพชร (2550:193) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาเรื่องโคลงมหาสวัสดิ์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองมหาสวัสดิ์ ได้กล่าวว่า การทำโครงงานควรเป็นเนื้อหาเป็นเรื่องที่อยู่ใกล้ตัว เข้าใจง่าย สามารถใช้ในชีวิตประจำวัน เข้าใจง่ายเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่และวิถีของนักเรียน ใบความรู้ สื่อของจริง น่าสนใจช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีและการจัดกิจกรรมโครงงานเป็นกิจกรรมที่ต้องตอบสนองความสนใจของนักเรียน โดยนักเรียนเป็นผู้ลงมือกระทำด้วยตนเองเลือกและสร้างกระบวนการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งกลุ่มเล็กด้วยตนเอง โดยใช้วิธีการและแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายและสามารถนำผลการเรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยได้ประเมินความสามารถในการทำโครงงานงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวของนักเรียน โดยการสังเกตจากการปฏิบัติตามขั้นตอนการทำโครงงานงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัว ซึ่งต้องทราบถึงพัฒนาการความก้าวหน้าในการทำโครงงานงานประดิษฐ์ทักษะกระบวนการกลุ่มความคิดสร้างสรรค์ในการทำงานประดิษฐ์ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ที่กล่าวว่า การวัดและประเมินผลเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนการสอนต้องดำเนินการด้วยเทคนิควิธีการที่หลากหลาย เพื่อให้สามารถวัดและประเมินผลผู้เรียนได้อย่างรอบด้าน ความรู้ ความคิด กระบวนการ พฤติกรรมและเจตคติ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2552 :10) สอดคล้องกับมาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 ที่กล่าวว่า ให้สถานศึกษามาจัดการประเมินผู้เรียนโดยพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรมและการทดสอบควบคู่ไปในกระบวนการเรียนการสอนตามความเหมาะสมของแต่ละรูปแบบการศึกษา

ผลการสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อหลักสูตรในระดับมากมีความสุขสนุกสนานเมื่อได้เรียนในกิจกรรมตามหลักสูตรโดยเห็นว่าเนื้อหาที่ครูผู้สอนนำมาจัดการรู้เป็นเรื่องที่ใกล้ตัว เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามความถนัด ความสนใจ ใช้สถานที่จริงในชุมชนเป็นแหล่งเรียนรู้ จึงเป็นสิ่งที่ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าหลักสูตรมีความสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน มีการจัดกิจกรรมที่หลากหลายนอกจากนี้ยังออกไปศึกษาแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นเป็นผู้ให้

ความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องราวในท้องถิ่น เช่น เรื่องการทำงานร่วมกับผู้อื่น การเห็นคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่น ทำให้นักเรียนสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนรู้ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จตุพร จันทรเรือง (2549 : 138) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาเรื่องเพลงบอกเพลงพื้นบ้านภาคใต้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นที่มีต่อหลักสูตรอยู่ในระดับมากการจัดการเรียนรู้มีความน่าสนใจ เป็นเรื่องที่ใกล้ตัว โดยนักเรียนมีความต้องการให้มีการจัดหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นของตนเอง ทำให้เกิดความภาคภูมิใจและรักท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น โดยเห็นว่ากิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายเป็นกิจกรรมที่นักเรียนไม่เคยปฏิบัติ เช่น การศึกษาแหล่งเรียนรู้นอกสถานที่ การสืบค้นข้อมูลในอินเทอร์เน็ตจึงทำให้มีความตั้งใจกระตือรือร้นในการเรียนรู้เห็นว่าหลักสูตรมีเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของท้องถิ่นเป็นเรื่องใกล้ตัว นอกจากนี้ผู้รู้ในท้องถิ่นเป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องผ้าทอคูบัวเป็นอย่างดีจึงทำให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรงเกิดความรักหวงแหน ภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง

ข้อเสนอแนะ

จากการพัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้สรุปแนวคิดและข้อเสนอแนะเพื่องานวิจัยมีรายละเอียดดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำหลักสูตรไปใช้ เพื่อให้สามารถนำหลักสูตรไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะบางประการเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ดังนี้

1. ผลจากการวิจัยพบว่าการพัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรดั่งนั้นสถานศึกษาควรส่งเสริมให้ครูผู้สอนพัฒนาหลักสูตรที่สอดคล้องกับชุมชนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ เช่นกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เป็นต้น
2. จากผลการวิจัย พบว่า ผู้วิจัยจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบโครงงานโดยเน้นกระบวนการกลุ่ม โดยให้นักเรียนได้เรียนรู้ค้นหาคำตอบได้ด้วยตนเอง วางแผนการทำงาน ลงมือปฏิบัติโดยผลิตชิ้นงานดั่งนั้น ครูควรกำหนดการวัดและประเมินผลตั้งแต่ขั้นเริ่มต้นของการทำโครงงาน และควรประเมินผู้เรียนเป็นระยะๆ จนได้ผลิตภัณฑ์ และควรให้ทั้ง ผู้เรียน ครูผู้สอนมีส่วนร่วมในการประเมินผลงานด้วย

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับผู้สนใจในการพัฒนาหลักสูตรต่อไปมีรายละเอียด ดังนี้

1. ควรมีการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรงานประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอคูบัวตามแนวเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาและวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (participatory action research : PAR) เพื่อมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกันดำเนินการในทุกขั้นของ กระบวนการวิจัยระหว่างชุมชนกับสถานศึกษา

2. ควรมีการศึกษาวิจัยรูปแบบของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมการทำโครงงานงานประดิษฐ์ โดยมีการส่งเสริมทักษะกระบวนการคิดสร้างสรรค์ และจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยร่วมกับผู้เชี่ยวชาญทางด้านงานประดิษฐ์ ด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ และร่วมกันประเมินผลผลิตภัณฑ์หรือชิ้นงานงานประดิษฐ์

3. ควรมีการศึกษาวิจัยเทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อใช้ในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

กระทรวงศึกษาธิการ. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร : ชุมชมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2551.

กระทรวงศึกษาธิการ. แนวในการจัดทำกรอบหลักสูตรระดับท้องถิ่น. กรุงเทพมหานคร : ชุมชมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2551.

กระทรวงศึกษาธิการ. แนวในการจัดทำสาระท้องถิ่น. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : ชุมชมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2549.

กระทรวงศึกษาธิการ. กรมวิชาการ. การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและเทคโนโลยีตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2546.

จตุพร จันทรเรือง. “การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาเรื่องเพลงบอก เพลงพื้นบ้านภาคใต้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2549.

จิตรลดา เกิดเรือง. “การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาเรื่องประเพณีและพิธีกรรมไทยทรงดำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดสุพรรณบุรี” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2545.

จิตรา ชุมณี. “การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาเรื่องมรดกท้องถิ่น อำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2545.

ธัญดา ไตรวนาธรรม. การพัฒนาหลักสูตรเรื่องการผลิตผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าสู่งานอาชีพตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงเชียงราย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2553

ปณัต นันนฤตย์. “การพัฒนาหลักสูตรการออกแบบตกแต่งอาหารเชิงเศรษฐกิจสร้างสรรค์ สำหรับบุคลากรธุรกิจอาหาร” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2553

ปิยวรา คล้ายหนองสรวง. การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาเรื่องชุมชนเสลภูมิ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2550

ราตรี ทองสามสี.การพัฒนาผลการเรียนรู้ เรื่องโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธี
สอนแบบโครงงาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2546

ภาษาต่างประเทศ

Saylor G. J., and Alexander,W.M. Planning Curriculum for School 3 th ed. New York : Holt :
Rinehart and Winston,1974.

Taba, Hilda. Curriculum Development : Theory and Practice. New York : Harcourt,Brace and
World Nic.1962.

Tyler, Ralph W. Basic Principle of Curriculum and Instruction. Chicago :University of
Chicago Prese.1950